

בית המשפט העליון

רע"א 7033/20

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

המבקשים: 1. עמותת תושבים למען מבוא בית"ר
2. ועד מקומי מבוא בית"ר

נגד

המשיבים: 1. אור מבואות ירושלים בע"מ
2. עו"ד יהודה מרציאנו
3. עו"ד דורון לנגה
4. אהרון פסגות (2003) בע"מ
5. אהרון בלום

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים בפר"ק 24310-09-14 מיום 9.8.2020 שניתנה על-ידי כבוד השופט א' דורות

בשם המבקשים: עו"ד אושרי דהן; עו"ד איל ויטנברג; עו"ד שירה שורץ מאירמן

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט א' דורות) מיום 9.8.2020 בתיק פר"ק 24310-09-14, שעל-פיה נדחתה בקשת המבקשים למתן היתר לתבוע את המשיבה 1, הנמצאת בהליכי פירוק, שלא על דרך הגשת תביעת חוב.

2. באמצע שנות התשעים של המאה הקודמת פורסמה ברשומות תכנית מתאר מקומית להרחבת מושב מבוא בית"ר המצוי בשטחה של המועצה האזורית "מטה יהודה" (להלן: "המושב" ו-"המועצה", בהתאמה). במסגרת תוכנית זו, אושרה הרחבת המושב בשטח של כ-297 דונם, שעליהם ביקשה רשות מקרקעי ישראל (להלן: "המינהל") להקצות כ-170 מגרשי מגורים לבנייה עצמית (להלן: "פרויקט ההרחבה"). לשם כך, נחתמו במהלך השנים הסכמי פיתוח שונים בין המשיבה 1, חברת אור מבואות ירושלים

בע"מ, חברה פרטית העוסקת בביצוע עבודות פיתוח ותשתית (להלן: "החברה") לבין המושב והמועצה; ובהמשך גם בין החברה לבין המינהל. במסגרת ההסכמים התחייבה החברה לבצע את עבודות הפיתוח והתשתית בפרויקט ההרחבה; בין היתר, בתמורה לקבלת דמי פיתוח מחוכרי המגרשים שיוקצו למינהל (להלן: "החוכרים"); בהתאם להחלטת הנהלת המינהל מיום 25.10.2000, הוקצו 74 מגרשים, מתוך 170 המגרשים שהוקצו בפרויקט, לשיווק על-ידי המינהל בדרך של מכרז פומבי).

בהמשך להסכמים אלה, שווקו מגרשי המגורים שהוקצו למינהל באמצעות מכרזים פומביים. כחלק מתנאי המכרז נדרשו הזוכים להתקשר בחוזה לביצוע תשתיות ציבוריות עם החברה. בחוזה זה התחייבו החוכרים לשלם את "הוצאות הפיתוח" שיופקדו במלואם בחשבון הנאמנות של הפרויקט; ואילו החברה התחייבה לבצע את כל עבודות הפיתוח והתשתית בפרויקט ההרחבה, וכמו כן התחייבה לקחת על עצמה אחריות בלעדית כלפי החוכרים בכל הקשור בביצוע עבודות אלו.

3. לימים, התברר לחוכרים כי החברה נקלעה לקשיים כספיים; כי מסוף שנת 2013 חדלה לבצע עבודות פיתוח בפרויקט ההרחבה, וכי בשנת 2015 נסגר המשרד שהוקם במתחם הפרויקט ומאז נעלמו עקבותיה. על-פי הנטען, בשלהי שנת 2015 נודע לחוכרים לראשונה שהחברה נכנסה להליכי פירוק, שניתן צו לפירוק בעניינה וכי חלף המועד להגשת תביעת חוב. בנסיבות אלו, מיהרו החוכרים והמבקש 2, שהוא הוועד המקומי של חברי המושב, להגיש תביעות חוב בגין עבודות הפיתוח שלא הושלמו.

4. ביום 27.6.2016 הוקמה המבקשת 1, עמותה רשומה למען מבוא בית"ר, מטרתה המוצהרת היא בין היתר "קבלת תמורה לדמי הפיתוח ששולמו לקבלן בדרכים משפטיות או במשא ומתן מוטכס". המבקשת 1 פנתה למהנדס קורן לקבלת חוות דעת מומחה ביחס להשלמת עבודות הפיתוח הנחוצות במושב ובאשר לעלות ביצוען. הערכתו הועמדה על סך של 27,860,186 ש"ח (להלן: "חוות דעת קורן"). על סמך חוות דעת קורן הגישו המבקשים ביום 19.2.2019 תובענה כספית לבית המשפט המחוזי בירושלים נגד מספר נתבעים, ביניהם המועצה, המושב והמינהל, מחמת אחריותם הנטענת בקשר לביצוע עבודות הפיתוח (להלן: "התובענה"). המבקשים לא צירפו את החברה כצד לתובענה, וזאת מהטעם שהיא נתונה בהליכי פירוק וממילא אינה יכולה "לשאת בסכום התביעה או לממן ביצוע של עבודות כלשהן" (סעיף 59 לכתב התובענה).

5. ביום 3.12.2019 ניתנה החלטה בבית משפט של פירוק בבקשה למתן הוראות שהגישו מפרקי החברה, בגדרה נתבקש אישור לחתום על נספח להסכם עם חברת אלה

אנרגיות כוח בע"מ (להלן: "אלה"), על-פיו תשלם אלה לחברה סכום בסך של 10.8 מיליון דולר שיועבר לקופת החברה, בהתקיים תנאים מוקדמים מסויימים. בית המשפט קמא נעתר לבקשה, בקובעו כי "ההצעה שעל הפרק מבטיחה תשלום של מאה אחוז מן החובות לנושים, שהיא תוצאה רצויה ביותר הן מבחינת הנושים והן מבחינת החברה, אשר תוכל להשתחרר מהליך הפירוק". כמו כן נקבע, כי יש לעכב את ההכרעה בתביעות החוב שהגישו החוכרים והמבקש 2, "לאור האפשרות העתידית של ביצוע עבודות הפיתוח בפועל, דבר שייתר תשלום לאותם תובעים"; וכי על המפרקים לקבל הצעות מחיר לביצוע עבודות הפיתוח (להלן: "ההחלטה מיום 3.12.2019"). בהמשך קיבלו המפרקים חוות דעת של המהנדס אחי קליין, אשר אמד את עלויות השלמת עבודות הפיתוח בסך של כ-4.5 מיליון ₪ (להלן: "חוות דעת קליין"). בהודעה שהגישו המפרקים ביום 9.2.2020 ציינו כי "התשלומים עבור ביצוע העבודות ישוחררו מתוך קופת הפירוק לטובת ביצוע עבודות אלו", וזאת בפיקוחו של המהנדס אחי קליין, דבר אשר ייתר את ההכרעה בתביעות החוב.

6. על רקע דברים אלו, פנו המבקשים לבית המשפט של פירוק בבקשה לנקיטת הליך משפטי נגד החברה, שלא בדרך של הגשת תביעת חוב, בגדרה התבקש כי יתיר להם לצרף את החברה כצד לתובענה המתנהלת בבית המשפט המחוזי בירושלים (להלן: "הבקשה"). המבקשים טענו כי בעת הגשת התובענה היתה קופת הפירוק ריקה והתחזית היתה שמצב הקופה לא עתיד להשתנות; על כן, לא הוגשה בקשה לתבוע את החברה במסגרת התובענה. אך בניגוד לתחזיות, כך נטען, הופקד לחשבון החברה סכום כסף בשיעור ניכר, המאפשר לה לשאת באחריותה למחדליה בקשר עם עבודות הפיתוח. בנוסף נטען, כי נודע למבקשים שהחברה מעלה טענות באשר להשלמת עבודות הפיתוח בעצמה – דבר אשר לא ניתן לקבלו נוכח מחדליה הקודמים. כמו כן נטען, כי מדובר בתביעה נזיקית מורכבת, מרובת צדדים, המחייבת מומחיות מיוחדת לשם הכרעתה, וכי קבלת הבקשה תימנע מתן הכרעות סותרות. המפרקים של החברה ובעלי מניותיה, הם המשיבים 2-5 בבקשה שלפני, התנגדו לבקשה. לטענתם, הליך הפירוק החל לפני 6 שנים וכיום הוא מצוי בשלבים מתקדמים. המפרקים נקטו בפעולות בקשר עם תביעות החוב שהוגשו, ובהתאם להחלטה מיום 3.12.2019 קיבלו את חוות דעת קליין אשר במסגרת הכנתה ערך ביקור במתחם הפרויקט ואף נפגש עם גורמים רלבנטיים כגון נציגי המועצה, המושב ובעלי מניות החברה, ובסופה אמד את עלויות השלמת העבודות בסך של כ-4.5 מיליון ₪. לטענתם, משבחרו המבקשים להגיש תביעות חוב בגין עבודות הפיתוח – תביעות שלטענתם הוגשו באיחור וניתן לדחותן רק בגין כך - הם מנועים מ"לחשב מסלול מחדש" רק בגלל שהמפרקים הצליחו לממש את זכויות החברה ולהכניס כספים לקופת הפירוק. התנהלות זו עולה כדי שיהוי וחוסר תום לב המצדיקים דחיית הבקשה.

7. ביום 9.8.2020 דחה בית המשפט קמא את הבקשה, בקבלו את עמדת המשיבים. בפתח ההחלטה, ציין בית המשפט כי ככלל מקומן של תביעות נזיקיות מורכבות להתברר במסגרת תביעה עצמאית ולא בדרך של הוכחת חוב. עם זאת, בפרשה הנדונה, קיבלו המבקשים החלטה מודעת ומושכלת להגיש תביעות חוב חלף נקיטת הליך עצמאי – "ועליהם לשאת בתוצאות בחירתם שלא לכלול את החברה בין הנתבעים". מילוי קופת הפירוק אינו מקנה למבקשים זכות "לחישוב מסלול מחדש" ולבקש לצרף את החברה כצד לתובענה לאחר שהחליטו שלא לעשות כן; ממילא ככל שרצו לנקוט בהליך שכזה היה עליהם לעשות זאת במועד הקבוע בדין. המבקשים לא עשו כן – ו"בינתיים, נפל דבר". המפרקים קיבלו את חוות דעת קליין, וזו מפרטת את עבודות ההשלמה הנדרשות עד לסיום הפרויקט, וביצוען יתאפשר כאשר יופקדו הכספים הדרושים בקופת הפירוק.

מכאן בקשת רשות הערעור שלפני.

8. המבקשים חוזרים וטוענים כי ראוי להתיר הגשת תביעה נגד החברה שלא בדרך תביעת חוב. לטענתם, שגה בית משפט קמא בדחותו את הבקשה מטעמים דיוניים, מבלי לערוך בחינה מהותית האם ראוי לנהל את התביעה בדרך של תביעת חוב. בהקשר זה נטען שלמפרקי החברה יש אינטרס ברור להקטין ככל הניתן את היקף עלויות עבודות הפיתוח. זאת, בהתחשב ביחס שבין מצבת חובות החברה לבין שיעור הכספים שיופקדו בקופת הפירוק, שמתוכם ישולם גם שכר המפרקים. המבקשים מוסיפים, כי חלק מנושי החברה הם אף לקוחות של המפרקים המתחרים עם המבקשים על אותם משאבים. בנוסף מלינים המבקשים על חוות דעתו של קליין, עליה הם חולקים, אשר הוכנה לאחר קיום פגישות עם גורמים בעלי עניין להעלים את התובענה; מבלי שנתקיימה פגישה עם המבקשים ומבלי שניתנה להם הזדמנות להשמיע את קולם. לטענתם, דחיית הבקשה משמעה שלעולם לא תשמענה טענותיהם לגבי עבודות הפיתוח בבית המשפט של פירוק, והחלטה זו בוודאי תשפיע גם על התובענה המתבררת בבית המשפט המחוזי.

9. עוד טוענים המבקשים, כי שגה בית משפט קמא בכך שזקף לחובתם את העובדה שלא ביקשו לתבוע את החברה בהליך נפרד בתוך מסגרת הזמנים הקבועה בדין. בהקשר זה מדגישים המבקשים, כי ההחלטה שלא לתבוע את החברה נתקבלה בתום לב עקב היותה חדלת פירעון, הנמצאת בהליכי פירוק, ואין בקופתה סכומי-הכסף הדרושים לפיצוי בגין הנזקים שנגרמו להם עובר לפירוקה. לטענתם, אילו היו מבקשים לתבוע את החברה בהליך נפרד היתה התביעה מעוכבת מכוחה של הוראת סעיף 267 לפקודת החברות [נוסח חדש], התשמ"ג-1983 (להלן: "פקודת החברות"). עוד נטען, כי בסמכותו של בית המשפט להתיר נקיטת תביעה עצמאית, גם שלא במסגרת הזמנים

הקבועה בדין להגשת תביעת חוב, אם ראה כי הדבר נכון וצודק בנסיבות העניין, וזאת אף אם לא הוגשה בקשה להארכת מועד.

דיון והכרעה

10. למקרא הבקשה, לאחר עיון בנספחיה, ושקילת נימוקיה, באתי לכלל מסקנה כי דינה של להידחות, וזאת מבלי צורך בתשובה מאת המשיבים. כידוע, משנכנסה החברה להליכי חדלות פירעון, וניתן בעניינה צו לפירוק, משתנים 'כללי המשחק' הדיוניים והמהותיים. מנקודת מבטה של החברה, זו חדלה מלהיות אישיות משפטית עצמאית המסוגלת לנהל את ענייניה ומתמנה לה מפרק, אשר בא בנעליהם של אורגני החברה, ו"תפקידו לסייע לבית המשפט להביא לפירוק יעיל וצודק של עסקי החברה" (רע"א 6275/04 גאון נ' עו"ד שלמה שחר – כונס הנכסים הרשמי בתפקידו כמפרק בנק צפון אמריקה (בפירוק), פס' 4 (26.9.2004)); מנקודת מבטם של נושי החברה, עם מתן צו הכינוס נמנעת מהם האפשרות לפעול בצורה חופשית ועצמאית נגד החברה, בעיתוי ובתנאים המתאימים להם, והם נדרשים לפעול למימוש חובם לפי דיני הפירוק החלים בעניינם (דוד האן "העברת ערך לנושה והמחאת זכות על ידי נושה: על העדפת נושים בחדלות פירעון" מחקרי משפט טז 197, 198 (תשס"א) (להלן: "מאמרו של האן").

11. לענייננו, רלבנטיות שתי הוראות חוק המשפיעות על דרך ניהול הליך הפירוק ועל מסגרת הדין בבקשה שלפני: הראשונה, הוראת סעיף 71(ב) לפקודת פשיטת הרגל [נוסח חדש], תש"ם-1980 (להלן: "פקודת פשיטת הרגל"), הקובעת תקופת זמן ברורה ומוגדרת של ששה חודשים מיום מתן צו הפירוק, שבה רשאים נושי החברה להגיש תביעות חוב למפרק; והשנייה, הוראת סעיף 267 לפקודת החברות, הקובעת סעד של עיכוב הליכים משניתן צו הפירוק ויוצרת מניעה מלנקוט בהליכים משפטיים נגד החברה, אלא ברשות בית המשפט.

12. בהוראות אלה ניתן ביטוי לתכליות העומדות ביסוד הליכי הפירוק – קרי, מעבר מהליכי גבייה אינדיווידואליים להליכי גבייה קולקטיביים ויצירת חלוקה יעילה, הוגנת ושוויונית של נכסי החברה; זאת, באמצעות עיכוב ההליכים התלויים ועומדים של החברה וריכוז מכלול נושיה תחת מסגרת קולקטיבית אחת המתנהלת בפני המפרק (אירית חביב סגל דיני חברות כרך ב', 202 (2004); רע"א 8327/07 שוב נ' רו"ח רוזנבלום (23.12.2007) (להלן: "עניין שוב"); ע"א 1938/11 מגדלי זוהר לבנין בע"מ נ' גוב גיא בע"מ, פס' 13 (1.12.2011)). הגדרת סד זמנים להגשת תביעות חוב ועיכובם של ההליכים התלויים ועומדים נגד החברה תורמים להגברת היעילות הכלכלית של הליך הפירוק ולהגברת הוודאות של הצדדים המעורבים בו. שכן, הם מאפשרים קבלת תמונת מצב

מלאה ואמיתית בדבר מצבה של החברה שבפירוק, ובכלל זאת לגבי מסת נכסיה העומדים לחלוקה, מצבת חובותיה, זכויות התביעה הקיימות לה ונגדה, זהות נושיה ועוד; וכפועל יוצא מכך מסייעים לנושים לכלכל את צעדיהם בהתאם (רע"א 9802/08 הוועדה המקומית לתכנון ולבניה עיריית ירושלים נ' א.ר. מלונות רותם (1994) בע"מ (בפירוק), פס' 13 (21.8.2012) (להלן: "עניין א.ר. מלונות רותם"); ע"א 2280/08 ניצן ענבר ניהול פרויקטים (1992) בע"מ נ' חירם גת חברה להנדסה ובנין בע"מ, פס' 5-6 (4.1.2011) (להלן: "עניין ניצן ענבר")). ריכוז כלל הנושים תחת קורת גג קולקטיבית אחת, אף מונע את התחרות השרירותית בין הנושים, את בזבוז המשאבים עקב ניהול הליכים מקבילים ומבטיח השאת ערך לקופת הפירוק וחלוקת משאבי החברה באופן שוויוני, יעיל וצודק (רע"א 6272/15 טולצ'נסקי נ' עו"ד ירון כהנא – מנהל מיוחד של החברה, פס' 12 (27.10.2015)). ואולם לצד זאת, הכירה ההלכה הפסוקה בקיומם של מקרים חריגים ויוצאי דופן, בהם יהא זה ראוי, נכון ומוצדק להחריג תביעת חוב של נושה מסוים, בשל אופייה ומורכבותה, ולהתיר לו לבררה במתכונת של תביעה רגילה (עניין שוב לעיל, בפס' 2; עניין ניצן ענבר לעיל, בפס' 5); כמו גם מקרים שבהם ישנו טעם מיוחד המצדיק להתיר הארכת מועד להגשת תביעת החוב, כגון מחמת חוסר ידיעה על אודות ההליך (עניין א.ר. מלונות רותם לעיל; וכן, עניין ניצן ענבר לעיל, בפס' 6).

13. מכל מקום, וכאמור לעיל, משניתן צו לפירוק, מחוייבים נושי החברה לפעול למימוש זכויותיהם ולנקוט בצעדים הנדרשים לשם כך במסגרת הזמנים הקבועה בדין. בנקודת זמן זו עומדת בפני הנושים הברירה להגיש תביעת חוב בפני המפרק, זהו הכלל; הברירה להגיש בפני בית המשפט של פירוק בקשה להתיר לנקוט בהליך נפרד בפני בית משפט מוסמך, זהו החריג לכלל; או הברירה למחול לחייב על חובו ולהימנע מהגשת תביעה בכלל. לכל אחת מברירות אלו עשויה להיות השפעה משמעותית על מצב קופת הפירוק ועל מעמדם של יתר הנושים וזכויותיהם. יפים לעניין זה דבריו של המלומד דוד האן במאמרו, בעמ' 197 - 198 :

"משנקלע חייב לחדלות פירעון, כל הנושים בו נעשים קשורים זה לזה, במובן זה שההתמודדות עם כל נושה ספציפי משפיעה במישרין על מעמדם של יתר הנושים וזכויותיהם (...). משל למה הדבר דומה? לקבוצת אנשים המתכסים יחד בשמיכה גדולה ורחבה. כל עוד השמיכה גדולה דיה לכיסויה של כל קבוצת האנשים, לא יריבו האנשים בינם לבין עצמם היכן ישכב כל אחד מהם ולצד מי ישכב. משקצרה השמיכה מכסות את כולם, יפרוץ מן הסתם ריב ביניהם: זה ימשכנה בכה, וזה בכה. כל

משיכה של השמיכה לצד האחד חושפת את האנשים בקצה האחר של השמיכה לצינה (...). ההשפעה הכלכלית ההדדית בין הנושים של חדל פירעון של חייב, ננקטים בענייני הליכים קולקטיביים. הליכים אלה מתמודדים עם מכלול הגורמים הקשורים בחדל הפרעון באופן ריכוזי. ההתמודדות הקולקטיבית מאפשרת התייחסות מתוך הסתכלות רחבה, שכל פעולה בה נשקלת לפי השפעתה על קופת החייב ומכלול הזכויות של הנושים. לא עוד יטופל נושה ספציפי על פי מערכת הזכויות הדו צדדית בינו לבין חדל הפירעון. הטיפול יהיה חלק מטיפול כוללני ומקיף, המביא בחשבון את השלכות הפעולה על קופת חדל הפרעון, וכנגזר ממנה – על מעמד יתר הגורמים הקשורים בחדל הפרעון".

14. הלכה פסוקה היא, כי מסגרת הזמנים המעוגנת בדין להגשת תביעת חוב, חלה גם מקום שבו מתגבשת עילת התביעה, הנכללת בגדר חוב בר-תביעה, במועד המאוחר למתן צו הפירוק (כגון, במקרים בהם מבקש צד להגיש הודעת צד שלישי נגד חברה בפירוק). או אז, על "הנושה החדש" להודיע למפרק מוקדם ככל הניתן על כוונתו להגיש תביעת חוב נגד החברה, שלא במסגרת הליכי הפירוק. "פעולה כזו יהיה בה כדי לעדכן את הנושים בזמן אמת ולהעמידם מוקדם ככל שניתן על האפשרות שיצטרף 'שחקן חדש' בתחרות על כספי קופת הפירוק. זאת, תוך שמירה על אינטרס הנושים לידיעת מצבם במסגרת התחרות האמורה" (ענין ניצן ענבר לעיל, בפס' 6).

15. במקרה דנא, בקשת המבקשים להתיר להם לנקוט בהליך של תביעה עצמאית הוגשה כשש שנים לאחר מתן צו הפירוק וכחמש שנים לאחר שנודע להם לטענתם על אודות הליך הפירוק. כאמור לעיל, המבקשים בחרו להגיש תביעות חוב בגין עבודות הפיתוח חלף הגשת בקשה להתיר להם פתיחת הליך משפטי נפרד בבית המשפט המוסמך. בהקשר זה, מקובלת עלי קביעתו של בית משפט קמא, כי בכך הביעו את עמדתם בנוגע לדרך הראויה לבירור טענותיהם בנוגע לעבודות הפיתוח. יתר על כן, גם לאחר שהוקמה המבקשת 1, אשר מטרתה העיקרית היא קבלת דמי הפיתוח ששולמו לחברה, ולאחר שנתקבלה חוות דעת קורן, ממנה נלמד לכאורה על היקף הנזקים הנטען שגרמה החברה, החליטו המבקשים ובחרו שלא להגיש בקשה מתאימה לבית המשפט של פירוק אלא להגיש תובענה כספית בבית המשפט המחוזי נגד שורה של גורמים אחרים שאינם החברה. כך, שגם באותו מועד, שבו כבר היה בידי המבקשים מלוא המידע בדבר קיומה של עילת התביעה והיקפה, הם המשיכו להציג מצג ברור בפני מפרקי החברה ויתר

הגורמים הקשורים להליך הפירוק כי אין מקום לבירור טענותיהם ביחס לחבותה של חברה במסגרת אותה תובענה. בנסיבות אלה, גם אם נמצא כי מהותה של התובענה תומכת במתן רשות לנקוט בהליך נפרד נגד החברה, ואיני נוקט כל עמדה בעניין זה, הרי שמחדלם הדיוני של המבקשים, השיהוי הרב בהגשת הבקשה, כמו גם דרך התנהלותם במסגרת הליך הפירוק והאינטרסים של הצדדים הנוספים המעורבים בהליכי הפירוק – מטים את הכף לעבר דחיית הבקשה.

16. זאת ועוד. המבקשים לא ביקשו לערער על החלטת בית משפט קמא מיום 3.12.2019, בגדרה עוכבו תביעות החוב שהוגשו בקשר עם עבודות הפיתוח וניתנה בה הוראה למפרקים לקבל הצעת מחיר להשלמת ביצוען. תחת זאת, העדיפו המבקשים 'לשבת על הגדר' ולהמתין לחוות הדעת מטעם המפרקים, אולי מתוך מחשבה שחוות דעת זו עשויה להיות לטובתם; אך לא כך היה. למעשה, החליטו המבקשים להגיש את הבקשה להתיר לנקוט בהליך נפרד רק לאחר שנתקבלה חוות דעתו של קליין מטעם המפרקים, אשר אמדה את עלות העבודות בסכום נמוך במידה משמעותית מכפי שצוין בחוות דעתו של קורן, ולאחר שהוברר להם כי עבודות אלו עתידות להתבצע כאשר יופקדו הכספים בקופת החברה, דבר שעשוי להשפיע אף על התובענה שהוגשה. בנסיבות אלו, נדמה כי ניסיונם של המבקשים לעתור כעת בבקשה לנקיטת הליך נפרד – לאחר ש"נפל דבר", כלשון בית משפט קמא, ולאחר שנתברר כי תוצאתו של הליך הפירוק אינה לרוחם – עולה כדי חוסר תום לב בניהול הליכים משפטיים ועל כן ראוי להידחות מטעם זה בלבד.

17. מעבר לנדרש אציין, כי העובדה שהתברר בדיעבד שהמפרקים עשו עבודתם נאמנה והצליחו לממש את נכסי החברה ולהכניס לקופתה סכום כסף המאפשר לה להיפרע כיום מחובותיה – אין בה כדי לשנות את מצבו של אותו נושה שבחר שלא להגיש תביעת חוב נגד החברה, או בחר להגיש תביעת חוב חלקית. התנהלות שכזו, בגדרה מבקש נושה לפרוע את מלוא חובו ולהשית על קופת הפירוק סך נוסף של מיליוני שקלים לאחר שהתברר כי קופת הפירוק התמלאה, לא עולה בקנה אחד עם שיקולי מדיניות משפטית ראויה, עם זכויותיהם של נושים אחרים, עם מטרות דיני הפירוק ותכליתם, ובוודאי שאינה מצדיקה הארכת מועד להגשת תביעה נפרדת (והשוו: רע"א 8797/08 א.י. א.ס. אי יעוץ והכוונה בע"מ נ' פאוור, פס' 26 (2.10.2013)); לפיכך, בדין נדחתה טענה זו על-ידי בית משפט קמא.

18. לנוכח התוצאה שאליה הגעתי, לא ראיתי לנכון להכריע בטענות המבקשים בדבר ניגוד עניינים של המפרקים. לעניין זה רק אציין כי לא שוכנעתי כי יש בסיס לטענות

שהועלו על-ידם ולא מצאתי כי מתקיים חשש ממשי לכך (וראו לעניין זה, עניין שוב, בפסקה 7).

19. אשר על כן, בקשת רשות הערעור נדחית. משלא נתבקשה תשובה, לא אעשה צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"ד בחשון התשפ"א (11.11.2020).

ש פ ט